

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Den 15de Januar 1891.

40de Aargang.

Tale af Eldste A. S. Schou,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i København, den 4de Januar 1891.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Idet jeg fremstaar for denne Forsamling i denne Aftenstund, haaber jeg i mine Bemærkninger at blive vejlede med Sandhedens Land, og mit underligste Ønske er at kunne blive i Stand til at fremholde saadanne Principer som ville tjene til Oplysning og Belearelse for de Forsamlede. Jeg ønsker først at henlede Eders Opmærksomhed til vor Frelzers betydningsfulde Ord: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal og alle disse Ting tillægges Eder.“ Hvad vi først og fremmest ønske at komme til Kundskab om, er hvad der menes med dette Rige, som vor dyrebare Frelser her henthæder til. Vi ville sikkertlig anerkjende at Gud, den Almægtige — han, som er Ophav til vor Tilværelse — var den, der havde Riget i Besiddelse, men at han overdrog den samme Magt til Sonnen, hvilket stadsfæstes ved Jesu egne Ord til Disciplene: „Mig er given al Magt i Himmelten og paa Jordten.“

Vi kunne saaledes med Rette sige, at han er Rigets retmæssige Konge. Det næste som vil være nødvendigt i Riget, er dets Embedsmænd, eller med andre Ord: det hellige Præstedømme — „Apostler, Profeter, Evangelister, Hørder og Lærere,” hvilke have Mhndighed til at forvalte Rigets Anliggender. Dernæst Love, hvilke enhver Undersaat, i Riget maa underlæste sig for at erholde Borgerret i samme. Ja, enhver rettenkende Mand og Kvinde vil visselig indrømme, at der fordres i ethvert Rige — for det første en Konge eller Regent, for det andet Embedsmænd, for det tredje Love og for det fjerde Borgere.

Jeg har ved enkelte Lejligheder truffet Mænd som gjør den Baastand, at Guds Rige aldrig har eksisteret paa Jordten, samt at det ikke vil eksistere førend Kongen kommer i sin Magt og Herlighed. Om dette skulde være Tilfældet, hvorledes kunde Frelseren da sige: „Guds Rige kommer ikke saaledes

at man kan vije derpaa. De skulle ikke heller sige: se her, eller se der er det; thi se Guds Rige er inden i Eder."

Spørgsmaalet bliver nu: Kan Guds Rige eksistere paa Jordens uden Kongens Nærvarelse? Lad os for et Eksempel tage et jordisk Rige i Betragtning. Det britiske Rige er, som bekjendt, udstrakt til flere Verdensdele, og omendskjont Dronningen af England, som er den regerende, maatte aldrig har besøgt de fjerntliggende Kolonier i Afrika og andre Lande, vil man dog paa disse Steder finde Rigets Embedsmænd, samt Rigets Love, hvilke Befolkingen i disse Afdelinger af Riget maa underkaste sig for at nyde de Rettigheder, som nævnte Rige tildeles sine Borgere. Saaledes er det ogsaa med Guds Rige. Vi ville erindre at Kongen — Jesus Kristus — efter at have udført sin Mission paa denne Jord — og saaledes erhvervet sig „al Magt i himmelen og paa Jordens“ — gik til sin Fader, men efterlod den hellige Forjættelse: „Jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende.“ O, hvilket herligt Loft! Hvilk en hyperlig Fortroestning var ikke dette til Disciplene, at endskjont han personlig forlod dem, saa vilde han dog fremdeles vakte over dem, eller som han selv siger: være med dem alle Dage.

Men lad os i vores Betragtninger gaa lidt tilbage i Tiden, og hvad ville vi da opdage. Jo, at Folket i Almindelighed var i stor Uvidenhed og Mørke med Hensyn til Herrens Handlemaade og Kristi forste Mission; Joderne forventede at Kristus skulle komme som Kongernes Konge og Herrernes Herre, og denne Formodning forblindede dem i en saadan Grad, at det var umuligt for dem at antage Jesus som den forjættede Israels Konge. Kristus sagde selv at hans Rige ikke var af denne

Verden, og hans Fremtræden blandt Folket beviste ogsaa tydeligt at han ingenlunde sogte efter Ere eller Rang; thi han var tilfulde bekjendt med sit Erinde og den betydningsfulde Mission, som han havde paataget sig at udføre. Profeterne havde ganske tydeligt beskrevet det Hele, men alligevel frugtede Joderne for at Jesus skulle tage deres Land og Rige, og Massen af Folket fandt ikke tilfredsstilles førend Dommen blev udtalt over Verdens Frelser. Raabet lod: „Lad ham korsfæstes! Hans Blod komme over os og vore Børn.“ Onset blev opfyldt. Kristus blev korsfæstet; og paa Korset over hans Hoved, blev disse betydningsfulde Ord strevne: „Denne er Jesus, den Jodernes Konge.“ Han blev ligeledes bespottet af Øpperstepræsterne, de Skriffløge og Eldsterne, hvilke sagde: „Er han Israels Konge, da stige han ned af Korset, saa ville vi tro ham!“ Paa Landshovdingens Spørgsmaal: „Er du Jodernes Konge?“ svarede Jesus: „Du siger det.“

Af disse Skriftsteder lære vi at den almindelige Jds blandt Joderne, med Hensyn til Jesus, var, at han gjorde den Paastand at være Israels Konge, og at han ikke nægtede dette virkelige Faktum, bewijes ved hans eget Svar naar Spørgsmaalet desangaaende var rettet til ham; men Tiden var endda ikke kommen at han skulle regjere paa Jordens. At Apostlene vare meget interesserede i at blive bekjendte med Tiden naar han vilde oprette Israel-Riget er meget tydeligt af følgende Spørgsmaal: „Herre! Vil du paa denne Tid oprette Riget igjen for Israel?“ Svaret lod: „Det tilkommer ikke Eder at vide Tid og Stund, hvilke Faderen har forbeholdt sin egen Magt.“ Det er ganske indlysende at Apostlene saa med Længsel hen til den Tid, naar Frelseren skulle

underlægge sig alle Ting, thi de havde modtaget den herlige Forjættelse, at de skulle sidde paa tolv Troner og domme de tolv Israels Stammer; dog var det ikke nødvendigt for Apostlene at erholde Kunstdæk om denne vigtige Periode, hvilken Faderen havde forbeholdt sin egen Magt.

Nogle vil bemærke det sidst anførte Skrifsted, og den anden Bon i Fader vor „komme dit Rige“ for at bevise, at Guds Rige ikke var paa Jordens i Jesu og Apostlenes Dage. Uagtet vi ville alle indrømme at Riget ikke eksisterede i dets Fuldkommenhed, er det dog en let Sag at kunne bevise, at Riget var oprettet. Jesus sagde ved en vis Lejlighed: „Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til Eder.“ Enhver vil forstaa og anerkjende at Jesus udforde alle disse kraftige Gjærninger, om hvilke vi have Beretning ved Guds Kraft, og samtidig vil de ogsaa erkjende at Riget eksisterede, thi det er umuligt at forståa disse Ord: „da er jo Guds Rige kommet til Eder“ paa nogen anden Maade. Dersom Riget ikke eksisterede paa Jordens i Jesu Dage vilde Frelserens Ord til Nikodemus: „Uden at Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige“ være aldeles ugrundede, thi det vilde være en Umulighed at se Noget, som ikke eksisterede. Frelseren siger videre: „Uden at Nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke komme ind i Guds Rige“. Saaledes var det muligt i de Dage ikke alene at se Guds Rige, men tillige at indkomme i samme. Nogle ville måske her ønske at spørge: Hvorledes skal dette forstaaes? Jeg har før citeret Frelserens Ord med Hensyn til Riget, at det ikke kommer saaledes at man kan pege paa det, men at „Guds Rige er inde i Eder“ og denne Paastand synes at være meget

tydelig og viselig vil med Vethed blive forstaaet af Enhver, som for et Øjeblik vil tage samme under Overvejelse; thi det var formedelst Tro at det aandelige Øje kunde se Guds Rige, og denne Tro var inden i Mennesket, hvilket sikkertlig var Tilfældet med mange af dem, som vare forsamlede paa den mindeværdige Pentekost i Jerusalem, da Apostlene modtog den forjættede Talsmand — den Helligaand. Formedelst denne Gave var Apostlene i Stand til at prædike Livets Ord med en saadan Kraft at Mange kom frem og annammede Troen; de blev fødte paany, og kunde saaledes se og forstaa at Apostlene var Guds Tjenere, og derefter blevе de fødte af Vand og Aland, hvorved de indkom i Guds Rige. Den kendsgjerning at Kongen ikke længere var paa Jordens forhindrede saaledes ikke de tre tusinde Sjæle fra at se Riget, og heller ikke fra at blive Borgere deri, ligesaa lidt som det forhindrede Hammervenden, Paulus, Cornelius, Stokmesteren eller Andre fra at blive bekjendte med Sandheden.

Bor Frelser ønskede ofte at forklare for sine Disciple hvad Himmeliges Rige var, og bemærkede mange lette og tydelige Lignelser for at gjøre det forståeligt for dem, ja, det synes enddog under Tiden at være vanskeligt for ham at finde Ord simple og tydelige nok. Dette var viistnok Tilfældet naar han spørger: „Hvad er Guds Rige ligt? og hvormed skal jeg ligne det? Det er ligt et Sennepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin Have, og det voksede og blev til et stort Træ, og Himmelens fugle byggede Nede i dets Grene.“ Ligeledes ligner han Riget med „en Surdejg, som en Kvinde tog og sjulte i tre Maader Mel, indtil det blev syret altsammen.“ Saaledes forklarer han

hvor simpelt og uanseligt dette Rigets Begyndelse skalde være.

Vi kunne ogsaa af Jesu egne Ord lære, at det Budskab, som prædikes under Navn af Evangeliet var egentlig de Love, som maatte adlydes forend Menneskene kunne blive Borgere i Riget. Han siger: „Love og Profeterne vare indtil Johannes; fra den Tid af forkynedes Guds Rige ved Evangeliet, og Enhver trænger derind med Magt.“ Misforstaa nu ikke denne Udtalelse og tønk, at Nogen kunde paa sin egen Maade trænge ind i Guds Rige, nej, Meningen var simpelthen den, at Porten er snever og Vejen er trang, som fører til Livet, og megen Modstand og Førfolgelse ventede Enhver, som antog Evangeliets Principer, hvorsor det var nødvendigt at tage dette under Overvejelse, og derefter rive sig los fra Verden, og trænge sig frem paa Livets møjsommelige Vej, trods al Mørkets Hær.

Om vi tage disse Skrifsteder i Bevragning, som jeg har citeret for Eder, ville vi selvfolgelig komme til den Slutning at en Afdeling af Guds Rige var oprettet paa Jorden i Jesu Dage. Jeg siger Afdeling, fordi, at Riget ingenlunde var indskrænket til nogle saa Tusinder her paa Jorden, nej, det var et andet Sted, hvorom Frelseren lærte sine Disciple, naar han sagde at de skalde bede: at Guds Vilje maatte ske paa Jorden, som den ske i Himmelten; det Sted, hvor Englene og retfærdigjorte Bøsener udøre Guds Vilje til Fuldkommenhed.

De som i denne jordiske Sære vandre i Overensstemmelse med Guds Vilje, vil selvfolgelig fortsætte dermed naar de gaa hinsides Graven, medens de som ere gjenstridige og ulydige i denne Prøvestand ville aldeles ikke være beredte for det Tilkommende, og om disse

siger Jesus at: „der skal være Graad og Tænders Gnidsel, naar I faa se Abraham, og Isak og Jakob og alle Profeter i Guds Rige, men Eder udstodte udensor.“ Men om de som have annammet Riget og dets Love, siger han: „skulle komme fra Østen og Vesten og fra Norden og Sonden, og sidde tilbords i Guds Rige.“ Der hvor Herrens hemhöndigede Tjenere have prædiket Guds Ord i dets Renhed, og Menneskene have vandret i Oprigtighed efter de Værdomme som Gud, gjennem sine inspirerede Tjenere, har ladet forkynde for dem kan der saaledes siges at en Grén eller Afdeling af Guds Rige har eksisteret.

Nu komme vi selvfolgelig til et andet Spørgsmaal: Dersom Riget var oprettet i Jesu Dage, og ikke blev til-intetgjort ved Kristi Himmelfart, men fortsattes, og Rigets Love vare administrerede under Apostlenes Bestyrrelse, hvor findes det nu? Vedblev Riget at eksistere efter Apostlenes Udryddelse? For at besvare dette Spørgsmaal er det nødvendigt at fremøre nogle Bewejer fra den hellige Skrift med Hensyn til Kirken eller Riget, som var oprettet paa Jorden. Efter at Apostlene havde modtaget den Helligaand udviste de tilfulde at de vare sit Kald tro. En saadan Menneskesrøgt, som for Eksempl bragte Peter til at sværge at han ikke kjendte Jesus, var aldeles fjernet fra dem; de vare glade og tilfredse i Førfolgelse og taknemmelige for at lide Ondt for Herrens Navns Skyld. „De blevne udspillede til Pinsel, og toge ikke mod Besvielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrøgelser, tilmed Lænker og Fængsel; de blevne stenede, gjennemsægede, fristede, henrettede med Sværd, gif omkring i Faare- og Gedekind, lidende Mangel, betrængte, mis-

handlede, omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kloster."

Dette beviser at Apostlene var fuldstændig overbeviste om Beskaffen-heden af det Værk som Herren havde udvalgt dem til at udføre; og naar de synede med den Helligaand talede eller skrev om et almindeligt Frafald, som skulle finde Sted, da er det et tydeligt Bevis for, at den Kortshnethed ikke længere besværede dem, som de før havde udvist ved at spørge Frelseren om han „paa denne Tid vilde oprette Riget for Israel“, eller, som de formodede, at Jesus skulle indtage sin Rettighed og Herredomme til altid at døvæle og regjere paa Jorden. Saaledes finde vi at Apostelen Paulus om-taler dette Frafald paa en meget tydelig Maade. Han siger: „Angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, at I ikke snarlig lade Eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Land eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som om Kristi Dag var forhaanden. Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fortabelsens Son.“ Ifølge Apostelens Udtalelse skulle altsaa et Frafald finde Sted førend vor Frelsers anden og herlige Tilkommelse, og med Hensyn til Tiden naar dette skulle ske udtaler den samme Apostel sig paa følgende Maade: „Thi jeg veed dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt Eder efter min Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden. Og af Eder selv skulle opstaar Mand, som skulle tale for-vendte Ting, at drage Disciplene efter sig.“ „Thi Uretfærdighedens Hemmelighed ytrer sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort.“ Af disse Skriftsteder kunne vi lettelig forstå at dette store og al-

mindelige Frafald var nær forhaanden, og Aarsagen dertil var fordi Menneskene „ikke anammide Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse“, og derfor sendte Gud „dem kraftige Bildfarelser, at de skulle tro Lognen.“

Den Almægtige havde fra Begynnelsen bestemt at give Menneskene fri Vilje, og Anledning til at dyrke og tjene hvilken af de to stridende Magter de ønskede. Gud udsendte sine bemhyr-digede Ejendomme med en venlig Indby-delse til Riget, men Menneskene mod-tog ikke denne Indbydelse; de forkastede Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse, og sluttelig forfulgte og dræbte Apostle-sne samt Tusinder som havde erholdt Borgerret til det evige Rige. Åaben-bareren Johannes blev dog formedelst Herrens vidunderlige Kraft bevaret fra Doden; han blev forvist til Den Pat-mos og saaledes, fjærnet fra dem som han skulle opmuntre og vejlede, for-hindret fra at virke for Menneskernes Frelse, men desuagtet aabenbarede Herren for ham mange herlige, saavel forbigangne som tilkommende Begiven-heder. Herren tilkjendegav ogsaa for ham Stillingen af de syv Menigheder i Asien, hvilke var alle i en mere eller mindre faldefærdig Tilstand, thi fassede Lærdomme havde indneget sig, og Apostel Paulus' Forudsigelser begyndte allerede at gaa i Opfyldelse. Saaledes var der Nogle som holdt sig til „Bi-leams Lære“, og Andre til „Nikolaite-nes Lærdom“, og efter var der Andre, som var hverken kolde eller varme, om hvilke der blev sagt: „efterdi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspyn dig af min Mund.“ Det blev ogsaa givet „Dyret“ (Pavedommet) Magt til „at føre Krig mod de Hellige og overvinde dem,“ og „Kvinden“ (Kir-ken eller Riget) maatte dersor fly „til Ørkenen, til sit Sted“, hvor hun kunde

„næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangens Ansigt.“

Sæg ønsker ikke at dvæle ved den Tidsperiode som her er hentydet til, men vil kun sige, at det var et længere Tidssrum som Kirken skulle være i Ørkenen, borte fra Slangens Ansigt. Naar Kirken skulle være borte fra Slangen, eller med andre Ord, være paa et Sted hvor Djævelen ikke længere kunde stade den, da er det ganske indlysende, at den ikke kunde findes nogetsteds her paa Jorden. Naar Apostlene blevе dræbte oversørte de ingenlunde den Fuldmagt som de vare i Besiddelse af paa deres Mordere, nej, de tog den med sig til Kongen, som havde givet dem denne Myndighed, og „Dyret“ fik derved Magt til at udrydde Riget fra Jorden.

Saaledes blev den Magt tilintetgjort — som Kristus gav til sine Disciple: „Hvad som helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelten, og hvad som helst I løse paa Jorden skal være lost i Himmelten“, hvilken Myndighed gav Apostlene Rettighed til at administrere alle Rigets Love til dem som vare villige at adlyde Evangeliet og ønskede at blive retmæssige Borgere i Riget — eller med andre Ord: Præstedommet eksisterede ikke længere paa Jorden.

Bad os følge Begivenhedernes Gang. I det andet Aarhundrede finde vi den Tidsperiode at begynde, om hvilken Profeterne have skrevet, at Mørke skulle skjule Jorden og Dunkelhed Folkene, fordi de havde „overtraadt Love, forvendt Skifte og gjort den evige Vagt til Intet“. Evangeliets Ordinancer blevе forandrede og gjorte til en Handelsvare; Saliggjørelse solgtes for Penge, og Menneskets Handlefrihed, som Gud selv havde givet til sine Børn, blev skammelig tilskadesat af Personer, som

paaestod at være Guds Tjenere, og de, som fulgte Syndernes Forladelse for Pengen, funde ikke taale at nogen satte sig imod deres Fremgangsmaade. Frihed til at tro, tænke og tale maatte indskrænkes, og alle tænkelige Midler bleve benyttede for at opnaa den foronskede Hensigt. Pineredskaber af de grusomste Slags blevе opfundne og hyppigt anvendte, og et Antal af omrent 60 Millioner Mennesker blevе dræbte i disse Inkvisitioner og Religions-Krige. Dette var altsaa Følgen af at forkaste Guds Rige og dets Love. Fistedetfor at elske deres Fjender, som Kongen havde lært, blevе uskyldige Mennesker tagne — ene og alene af den Grund at de vovede at opsette sig imod Pavedommen — og erklærede for Kjætttere, samt pinede paa mange gruopvækende Maader, og om de ikke vare villige til at fornegte deres Tro, maatte de almindeligvis do paa Balet. Enhver kan viselig indse at Guds Rige ikke kunde eksistere under saadanne Forhold, og vi kunne ikke andet end betragte det som en Fornærmedse mod Gud, den Almægtige, at saadanne Personer virkelig vare Ledere i al denne Glendighed, som paaestod at være Kristi Repræsentanter.

Men vi ville ikke længere dvæle ved dette sorgelige Frafauld. Lad os ile fremad i Tiden og gjøre nogle Betragtninger over de Begivenheder, som skulle finde Sted i de sidste Dage, thi aldrig har der været en Tidsperiode, i hvilken større og herligere Tildragelser have fundet Sted, end de der ere udlovede i den, om hvilken det profetiske Ord beretter at Bruden skulle beredes for Brudgommen, eller med andre Ord, den Tid da et Forberedelsesværk skulle blive udført før Kristi anden Komme i Kjødet, og sluttelig den Periode oprinde som i Almindelighed

benævnes med: Jesu anden og hellige Tilkommelse. En Forløber var sendt til at berede Vejen for Jesu første Mission, men større Forberedelser skulle, ifølge Skrifterne finde Sted forend han skulle komme som den mægtige Konge; thi hans Rige skulle oprettes, og et Folk blive beredt for at modtage ham. Man vil maa ske spørge: Paa hvilken Maade skal Riget oprettes? Kan en eller anden Reformator, som har opdaget at de Kirkesamfund vare fejlagtige som han var omgivet af, komme frem og oprette en Kirke eller Rige, der vilde blive anerkendt af Kongen? Om dette var Alt som var nødvendigt vilde mange Riger blive oprettede, men nej, der er kun en Maade, hvorpaa Guds Rige kan blive oprettet, og den er, at Kongen selv udvælger og bemyndiger sine Tjenere, samt forklarer sin Lov for dem og udsender dem med Indbydelse til Riget.

Aabenbareren underretter os om, at han i Synet saa en Engel, der kom flyvende „midt igjennem Himmelten, som havde et evigt Evangelium at forlynde dem, som bo paa Jordens, og alle Slegter og Stammer og Tungemaal og Folk“. Profeten Daniel siger i Udtydningen af Kong Nebukadnezars Drøm: „Du saa, indtil der blev en Sten losreven, og det ikke ved Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fodder, som vare af Jern og Leer, og knuste dem; men den Sten, som sonderslog Billedet, blev til et stort Bjerg og opfylde hele Jordens“. Og hvem som skulle oprette Riget i de sidste Dage er meget tydeligt forklaret i følgende Ord: „Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Regering ikke skal overlades til noget andet Folk“. Saaledes var det ikke noget Menneske, som skulle oprette dette

Rige, nej, en Engel skulle bringe Evangeliet til Jordens, og Himmelens Gud skulle grundlægge Riget. Dersom vi nu ønske at efterkomme Frelserens Formaning, „jøger først Guds Rige og hans Retsfærdighed“, da burde vi forsøge at finde den Kirke, som lærer: at Gud har aabenbaret sig; at han har sendt Engle; at den løsende og bindende Magt er gjengivet til Jordens, thi blaudt et saadant Folk ville vi sikkerlig kunne finde Riget.

Vi, de Sidste-Dages Hellige, gjør den Paastand: at Riget med alle dets fornødne Embedsmænd er oprettet paa Jordens, og at alle forjættede Gaver, Kræfter og Besignelser ere gjengivne, samt at „alle Tings Fuldkommelses Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage“, er paabegyndt. Tusinder have fundet denne „kostbare Perle“ og glæde sig i de evige Sandheder, men de ville ikke alle forblive trofaste indtil Enden, thi „Himmeriges Rige lignes ved ti Tomfruer, som toge deres Lamper og gif Brudgommen imøde; men de fem vare kloge og de fem vare daarlige“. De have visselig alle taget deres Lamper, eller med andre Ord, de have alle taget det første Skridt paa Vejen, som fører til evigt Liv, men Nogle forglemme at berede sig for de store „Tings Forventelse, som skal komme over Jordene“.

I Forbindelse hermed ønsker jeg at læse nogle Ord i Verdommens og Pagtens Bog: „Verden Herrens Vej, bereder Lammetts Nadvere, gjør rede for Brudgommen! Bed til Herren, paakald hans hellige Navn, kundgjør hans underfulde Gjerninger blandt Folket, bed Herren, at hans Rige maa have Fremgang paa Jordens, at dens Beboere maa annehmen det og vorde beredte paa de Dage, der skulle komme,

paa hvilke Menneskens Søn skal komme ned fra Himlen, iført sin Hærigheds Glans, for at møde Guds Rige, der er oprettet paa Jorden". Dette er tydelige Ord med Hensyn til Rigets Oprættelse, og jeg skal endvidere citere en Udtalelse af afdøde Præsident Brigham Young angaaende Guds Rige. Han sagde: „Principerne, Lærdommene, Spiren, og jeg tør sige Marven i Guds Rige er virkelig plantet paa Jorden, men vokser det op til Fuldkommenhed paa en Gang? Nej! Naar Hveden er saaet og spiser frem, vil I først se Bladet og efterhaanden Axet, som dannes i Hylsteret, fra hvilket det i den bestemte Tid springer frem og kommer tilsyne".

Hvor nøjagtig stemmer ikke disse Lærdomme overeens med Ligelsen om Sennepskornet og Udthydningen af Nebucadnezars Drøm, nemlig, at Riget skulde være lille og ubetholdeligt i Begyndelsen, men at det skulde vokse og tiltage i Storhed og Magt, indtil den herlige Tid oprinder, om hvilken Profeten Daniel beskriver, da „Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelens skal gives til et Føl af den Højestes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og lyde ham.“

Mit Bidnesbyrd er, at Gud har paabegyndt dette Rige, og at de Sidste-Dages Hellige nu er i Færd med at udføre et forberedende Arbejde blandt Jordens Nationer for den Tid, hvilken nærmer sig med hurtige Stridt, da Riget vil have naaet en saadan Grad af Fuldkommenhed, at det er beredt for Kongens Modtagelse, og mærk Ordene, mine kjære Førsamlede, at først da vil „Menneskens Søn komme i sin Hærighed og alle hellige Engle med ham“, og han vil „sidde paa sin Hærigheds Trone, og alle Folkeslag skal forsamlles for ham“.

„Se paa Guds Rige, at Kraft Gud det giver,
Aldrig det mere borttages fra Jord.
Thi hvad som Daniel saa og nu bliver
Opført i Slechten, er Himmelens Ord.
Stenen den ruller rast frem over Jordens,
Vokser og bliver til Bjerget saa stort —
Bjerget er Riget, som frembragt er verden,
Daaben er Indgangens hellige Port.

Naar da Guds Rige tilfulde er bygget,
Da kommer Kongen i Hærighed ned.
Mulmet er hørte og Zion befrugget,
Sljont det omkranset med Tusindårs Fred.
Ja, til den Dag vi bereft slalle blive,
Alle, som sorte, til Kilden skal gaa.
Herren vil Sandhed paa Sandhed dem give,
Indtil i Manddommens Fylde de staa.“

O, hvilket ypperligt Privilegium, at leve paa Jorden i en saadan herlig Tidsperiode som denne, da Evangeliet er gjengivet og Guds Rige atter oprettet, og vi, som have annammet de evige Livsprinciper og derved saaet vores Navne optegnede i „Livsens Bog“, ere i Sandhed et velsignet Føl; lad os dersor under alle Livets forstjellige Omstiftelser føge at bevare vor Tro og vokse i Kundskab og Forstand. Mit inderligste Ønske er, at de Oprigtige overalt paa Jorden maatte komme til Kundskab om Sandheden; at de maa finde Guds Rige og blive delagtige i det store Sidste-Dages Værk, samt at vi, som have begyndt paa Bejen, maa vedblive at vandre fremad paa Livets Bane, indtil vi skal nyde den Glæde at høre Kongens behagelige Velkomst-hilsen: „Kommer hid, min Faders Besignedel arver det Rige, som Eder er beredt fra Verdens Grundvold blev lagt“, og derefter erholde de Trofastes Belønning, nemlig, at leve og regjere med Kristus først i tusinde Aar og siden i al Evighed. Maa Guds Besignelser tildeles de Oprigtige i alle Lande, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Den 15de Januar 1891.

Evangeliet skal prædikes for alle Mennesker!

Det er ofte bemærket blandt Kristendommen, at de Sidste Dages Hellige ere ensidige i deres Anstuelser angaaende Saliggjorelsens Plan, fordi de paastaa at være i Besiddelse af, samt lære, Jesu Kristi sande Evangelium, ved hvilket Menneskeslægten kan erholde Frelse, samt at alle Lærdomme modstridende Kristi Lære ere falske og folgelig Menneskebud. Denne bestemte Erklæring betragtes som urimelig af Enhver, der bekjende sig til Kristenheten, hvorfor de ikke ere sendrægtige i at forkaste denne Ide samt vise Foragt og Modstand til Alle, som nære en saadan Anstuese.

Men dette er ikke noget Bevis mod de Lærdomme som vi fremholde, thi det kan bevises, at de saakaldte Kristne ere mere ensidige i deres Tro end de Sidste Dages Hellige ere med Hensyn til den ansorte Baastand. En af de fornemste Lærdomme som omtales i Bibelen og som Kristenheten ogsaa i Almindelighed lærer, er denne: „Og der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn (Jesus Kristus) under Himmelnen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frestede.“ Saaledes se vi, at Ingen kan erholde Frelse uden ved Jesus Kristus. De Kristne i Almindelighed lære at Menneskene kun behøve at tro paa Kristus, og at de derved kunne erholde Syndernes Forladelse, blive forligte med Gud og beredte for Himmeriges Rige. Når vi nu tage i Betragtning den almindelige Anstuelse blandt Kristenheten, at „Menneskets Dødsdag er dets Domsdag“, og „som Træet falder, saa bliver det liggende“, eller med andre Ord: der er ingen Omvendelse efter Døden, da kan Enhver lettelig forstaa, at Frelse bliver kun indskrenket til den Del af Menneskeslægten, som har haft Anledning til at høre om Jesus og fattet Tro paa ham, medens de levede paa Jorden.

Man kan blive bragt til at tro, at Usandheder ere sande ved ofte at gjen-tage dem, og der findes mange Mennesker i vor prælende Tidsalder, som bedrage sig selv paa denne Maade. Mange af dem som ere bosiddende i de Forenede Stater tro, at der ikke findes noget Land saa storartet som Amerika; og saaledes med en stor Del af Englands Befolknings, der visselig antage at England er det bedste Land i Verden, og for dem, som ere født i Danmark, er Intet paa Jorden saa hndigt som de danske Enge og Bogefløve. Nogle tro, i deres Uvidenhed, at den Religion som de selv er oplært i er almindelig antaget, og Andre indbilder sig, formedelst Tradition, at den Religion, som de bekjende sig til, er langt bedre end nogen anden. Der er blot Faa, som overveje den Kjendsgjerning at Kristen-heden er kun en ringe Minoritet af Jordens Befolknings.

Ifolge den sidste paalidelige Statistik finde vi Jordens Befolknings inddelt, som folger: Braminer 120 Millioner; Buddhister 482 Millioner; Muhamedanere 169 Millioner; Parsere, Sol og Zelddyrkere en Million; Jøder 7,612,784; Af-gudsdyrkere 227 Millioner; Kristne (alle Sekter indbesatte) 388,200,000. Heraf se vi, at de Kristne ere kun omtrent en Fjerdedel af hele Jordens Befolknings. Ifolge de Kristnes almindelige Anstuelse, at alle Mennesker maa frelses ved Jesus

Kristus, hvad vil jaa Rejultatet blive med de tre Fjerdedele? Nogle ville svare: de ville blive fordømte gjennem al Evighed; Andre ville sige: de vare ikke udvalgte til evigt Liv. Dog ere vi underrettede af næsten alle Kristne, at Tro paa Kristus er nødvendig til Frelse, og at den alene kan annammes i dette Liv — den korte Periode fra Buggen til Graven. Der synes saaledes ikke at være given nogen Anledning for disse 482 Missioner Buddhister og øvrige Hedninger at annamme Frelse, da de ikke have hørt om Kristus og kan deraf ikke tro paa ham. „Thi hvorledes skulle de tro paa ham, om hvem de ikke have hørt“. Der har eksisteret gode og øde Mænd, som have indseet hvor urigtigt det var at Frelsensplanen kun skulle indskrænkes til en Del af Menneskesslægten, og have saaledes fremholdt Lærdomme angaaende Tro og Omvendelse efter Doden. Blandt disse Mænd vare Professor Swing og Doktor Thomas af Chicago. Men de vare udviste fra deres Kirker for at fremholde saadanne Lærdomme. Den vidtberomte amerikanske Præst, afdøde H. W. Beecher, fremholdt den samme Anstuelse paa sin sidste Rejse gjennem England; han udtalte sig angaaende dette Emne i nogle af Kirkerne, men mødte Modsigelse af saavel Præster som Folk i Almindelighed.

Naar vi nojere undersøge Stillingen, finde vi at de Kristne ere meget indskrænkede i deres Anstuelser, thi det er almindelig antaget af næsten alle Kirkesamfund at kun deres egne Tilhængere ville opnaa Frelse, medens alle andre ville blive fordømte. Katolikerne, hvilke indebefatter omtrent to Tredjedele af alle Kristne, siger at Protestanterne ikke kunne blive freste, og at der er ingen Forskjell paa dem og Hedningerne; og Protestanterne gjør den Paastand, at Katolicherne ere frasaldne og at deres Hoved — Paven — har ophøjet sig selv over Gud, og sat sig i Guds Tempel, som Gud. Protestanterne ere heller ikke enige, men adskilte i mange Sekter og Partier, og enhver af dem raabe: Se, her er Kristus; kom og folg os! Denne Stilling var hentydet til af Paulus, Hedningernes Apostel. Han sagde: „Men jeg formaner Eder Brodre ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle føre den samme Tale, og at der ikke maa findes Splidagtigheder iblandt Eder, men at I skal være forenede i det samme Sind og i den samme Mening.“

Men hvad skal man sige om de Sidste-Dages Helliges Ensidighed? Beviser ikke det foregaaende at de Kristne ere mere indskrænkede end de beskylder os for at være? Vi paastaa at være i Besiddelse af det eneste sande Evangelium, hvilket alle Mennesker maa antage førend de kunne erholde Frelse, men forskellig fra de saakaldte Kristne indskrænke vi ikke Frelsensplanen kun til denne Tilværelse, men paastaa at den strækker ind i Andernes Verden, og at Menneskene vil der have Anledning til at høre og annamme Sandheden. Saaledes vil den ganske Menneskeslægt — saavel Foder som Hedninger — kunne erholde Frelse, ja, Alle, uden Undtagelse, vil kunne lære at kjende Gud og hans Veje. For at stadsætte denne Paastand ville vi citere følgende Skriftsteder:

„Idet han kundgjorde os sin Viljes Hemmelighed, efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud sattede hos sig selv, at oprette en Husholdning i Tidernes Hylde, for at samle Alt under et Hoved ubi Kristus, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, ubi ham.“ (Eph. 1, 9. 10.)

„At Hedningerne ere Medarvinger og medindlemmede og meddelagtige i hans Forjættelse i Kristus formedelst Evangelium.“ (Eph. 3, 6.)

„Forunderer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Rost.“ (Joh. 5. 28.)

„Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gif bort og prædikede for Anderne, som vare i Forvaring, som forдум vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet.“ (1 Pet. 3, 18—20.)

„Thi derfor er Evangelium forklynt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ (1 Pet. 4, 6.)

De Sidste-Dages Hellige tro at ikke noget Menneske vil blive fordømt som ikke har hørt Evangeliet; vi have den uroffelige Tro paa Guds Retfærdighed, at han ikke vil fordømme nogen Mand eller Kvinde for at være modstridende hans Løve naar de aldrig ere blevne bekjendte med samme, thi „hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse“, og derfor vil Evangeliet blive prædiket for alle Mennesker, enten paa denne Side af Graven eller ogsaa i Andernes Verden. Dog er det en uroffelig Sandhed, at Alle, som have Anledning til at blive bekjendte med Evangeliet her paa Jorden, men forkaster det, vil ingenlunde undgaa en retfærdig Straf; thi den „som veed sin Herres Vilje, og ikke bereder sig, og ikke gjør efter hans Vilje, skal faa mange Hug.“

Uddrag af Korrespondance.

Eldste N. Børgezen skriver fra Halmstad, Sverriga, den 27de December 1890: „Siden min Ankomst til denne By har jeg afholdt flere Forsamlinger, men de have ikke været talrigt besøgte af Fremmede; jeg haaber imidlertid at kunne gjøre noget Godt blandt de Hellige i denne Grén.“

Præsident O. H. Berg skriver fra Christiania den 3de dennes: „Nogle af Eldsterne, som virke i Gréne hvor ingen Lokaler lejes eller regelmæssige Forsamlinger afholdes, have besøgt os i Juleugen, og vi have i deres Selskab tilbragt en særdeles behagelig Tid. En vellykket Julefest holdtes anden Juledag til Opmuntring for Søndagskolens Elever, og følgende Mandag Aften havde vi Fest paa Lokalset for hele Menigheden; mange af vore Venner vare indbudte saa at Lokalset var fyldt til Trængsel. Nytaarsdag besøgte vi, i Forening med en Del af Sangforet, de Hellige i Drammen. Om Eftermiddagen var vort Lokale dersteds fyldt med opmærksomme Tilmødte, og efter min Menig havde vi den bedste Forsamling, som jeg har overværet i nævnte By. Om Aftenen holdtes Fest for Grénens Medlemmer og deres Venner.“

Om Emigrationen. Der er til Kontoret indløbet adskillige Forespørgsler angaaende dette Åars Emigrationspriser og det første Emigrantefråbabs Afgang. Til Underretning for de Hellige, som have til Hensigt at emigrere i Löbet af dette Åar, ville vi sige: Vi ere endnu ikke i Stand til at bestemme Afgangstiden

eller Priserne for denne Saison, men ligesaa snart som det er os muligt, vil de nødvendige Oplysninger blive publicerede i „Stjernen“. I midlertid ville vi raade Enhver, der agter at emigrere, at gjøre sig bekjendt med de Instruktioner som ere givne i „Stjernen“ for 15de Marts sidste Aar.

Korrespondance.

Ogden, Utah, d. 15. Decbr. 1890.

Præsident E. H. Anderson.

Kjære Broder!

Medens jeg var i Saltkøbstaden besøgte jeg Broder P. Hansen og Familie fra København, og lærte da Omstændighederne ved Broder Pouls Andersens Død. Han var et ualmindeligt begavet ung Menneske, hvorom de faa Sange, som ere trykte vidne, men de ere kun dog som Strejflys igjennem en Sky; thi den Sol, som lyste indenfor lod sig ikke se — det var kun for hans nærmeste Omgivelser og Fortrolige. Han er nu i en højere Birkefreds, hvor hans aandelige Gaver vil finde Anvendelse i fuldt Maal. Pouls døde i Saltkøbstaden den 5te November d. A. under sin kjærlige Moders omhyggelige Pleje. Hun kom til Utah med den sidste Emigration og fandt ham da sengeliggende og endnu i Stand til at tale, men to Dage senere tog hans Sygdom (Tyfusfeber) saa sterkt Overhaand at han ikke mere var sig selv bevidst. Der er næppe Nogen, som har kendt Pouls Andersen, uden de vist føle den dybeste Deltagelse for den efterladte følgende Familie.

Jeg har her i Ogden truffet mange af mine gamle Venner og Bekjendte og nydt Godt af deres Gjæstfrihed. Naar jeg ser disse Mennesker, hvorf Mange før vare i trykkende Kaar i deres gamle Fødeland, og nu ser dem

omgivne af næsten alle Livets Goder, saa kommer jeg ofte til at tænke paa Verdens sædvanlige Udraab imod vore Eldest, at de ere Bedragere og Forførere der ville have Folk til Utah for at gjøre dem til Slaver. Ja, det lyder undertiden endnu, sjøndt Slægtninge og Venner baade skrive og komme personlig og bevidne det Modsatte — men saaledes vil det maa ske vedblive indtil Endens Tid. „Mormoniismen“ har gjort mange tusinde fattige Mennesker til frie, lykkelige Ejendomsbesiddere — noget, som ingen anden Religion har gjort eller søgt at gjøre for sine Bejkendere, hverken i Danmark eller noget andet Land, som jeg er bekjendt med. Men den har ogsaa gjort mere; thi den har givet dem et sikker Haab om evig Lykkelighed, og dette Haab er bygget paa Principer, der staar i sjonnestre Harmoni med al aabenbaret Religion saa vel som de mest udviklede filosofiske Grundsætninger. De Sidste-Dages Hellige ere derfor det lykkeligste Folk paa Jorden.

Det er nu mere end 40 Aar siden jeg forenede mig med Jesu Kristi Kirke. Jeg har haft Anledning nok til at prøve, gjennem Erfaringens Skjærsild, om „Mormoniismen“ var Guds eller Menneskers Værk — Evangeliet eller et Bedrageri — og jeg kan endnu, som jeg har gjort hele denne lange Tid, bære mit Bidnesbryd om at det er Gud som har lagt sin Haand paa

det Værk, som har samlet saa mange oprigtige Mennesker til dette Land, og har gjort „den øde Mark, som et Eden.“

Deres i Evangeliets Bagt forbundne Broder
C. C. A. Christensen.

Stjerneverdenen.

(Af G. Hartwig.)

(Fortsat fra Side 109.)

Ere Meteorstenene, disse fra Himlen faldne Masser, allerede interessante ved deres Oprindelse, blive de det endnu mere som de eneste haandgribelige Bidunesbryd om Tilværelsen af andre Verdenener end vor — som Sendebud fra Etherens fjerne Egne, af hvilke vi lære, at vor Jordes Bestanddele ogsaa forekomme udenfor den, da Meteorstenene for Kemikeren vise sig at bestaa af Jern, Nikkel, Kobolt, Kjæl, Veer og andre jordiske Stoffer, hvorimod der ikke findes en eneste Partikel i dem, uden at den ogsaa forekommer her paa Jorden.

Allerede heraf maatte man antage, at vort hele Solssystem er dannet af de samme Grundstoffer; men Bunse's og Kirchhoff's Forsninger have hævet denne Untagelse til Bished, idet disse udmarkede Værde ved deres Analyse af Sollyset danner, naar det brydes igjennem Prismet — have paavist, at der i Solens Atmosfære indeholdes Damp af Natrium, Kalium, Kalcium og andre Stoffer, som alle findes her paa Jorden.

Hvor storartet vort Planetssystem end er med dets herlige Centralsol og dens Følge af Planeter og Kometer, udgjør det dog kun en forsvindende Del af det for os synlige Universum. Planeternes Tal er ogsaa kun ringe i Sammenligning med den uhyre Hær af Fixstjerner. Saa umaadelig er disses Afstand, at den lange trodsede Astronomernes

Forsøg paa at maale den, og at det først i den senere Tid ved Hjælp af de stærkeste Instrumenter og de næjagtigste Jagtagelser er lykkedes at maale nogle saa Stjerners Afstand. I disse umaadelige Regioner af Verdensrummet ere Solafstande ikke længer tilstrækkelige til at tjene til Maal-Enhed; den utrolig hastige Lysstraale, som i et Sekund tilbagelægger 41,000 Mile, er bedst skifket til med saa Tal at udtrykke hine Afstande, der saa ganske ligge udenfor vor Fatteevnes Grænser.

Tre og et halvt Åar behøver Lyset for at naa os fra den nærmeste Fixstjerne; fjorten Åar maa det med usundret Hastighed gjennemfare Etheren for at naa os fra den klartstralende Sirius, og fra Polarstjernen er det over syvtyve Åar undervejs.

Man har beregnet nogle og tredive Fixstjerners Afstand; men de Tujsinder, der allerede sees med blotte Øjne, og de Millioner der komme tilsynে i Kikkerten, ere saa umaadelig langt borte fra vor Planet, at de vel til evig Tid ville trodsé alle vores Maalingsforsøg.

Endnu førend Bessel med Stjerne 61 i Svanen havde gjort det første heldige Forsøg paa at bestemme en Fixstjernes Afstand, havde den ældre Herschel gjort det første Skridt til Erobringten af Fixstjernehimlen. Han brugte nemlig flere forskellige Kikkerter, og med disses voksende Styrke saa han ogsaa Tallet af de Stjerner vokse, som paa engang funde sees i Kikkerten, og

paa denne Maade tilvejebragte han en Maalestok for Formen og Udstraekningen af det Stjernesystem, til hvilket vor Sol med alle dens Planeter og Biplaneter henhører.

Denne umaadelige Stjernehob „vor Verdensø“, som den træffende er blevet kaldet af Humboldt, bestaar af alle de Stjernebilleder, vi om Natten med blotte Øjne se funkle paa Himlen, og som i Forening med Melkevejen danne en lindseformet, fladtrykt, overalt affondret Stjernegruppe, der som en Ø svommer i det unaadelige Verdensrum.

Da vi allerede kende de uhyre Afstande af nogle af de til vor Verdensø hørende Fjæsstjerner, kan man tænke sig, efter hvilken kæmpemæssig Maalestok en Stjernehob som Melkevejen maa være bygget, da den efter Herschel den Aeldres Skjon i det Mindste bestaar af 20 Millioner selvlysende Stjerner. Man har udregnet, at Lysstraalen behover 6000 Aar for at gennemflyve hele Længden af denne uhyre Stjernehob og 1400 Aar for at gennemvandre dens Brede.

Men hvor ufattelig gigantisk denne Verdensø end er, udgjør den dog blot et Punkt i Universet; thi overalt viser Hjertenten os lignende Stjernehobe, der, blege og matte, lyse os imode fra saa overordentlig fjerne Regioner, at endog saa Siriusafstande i Sammenligning dermed svinde ind til lignende Ubehæfteligheder som enhver jordisk Maalestok. Mange af disse Verdensøer, som enten ere aldeles usynlige for det blotte Øje eller kun vise sig som svage Taagepletter paa den mørkeblaa Himmelhæveling, kunne i Lord Rosses Kæmpe-teleskop oploses i enkelte Stjerner; andre ere derimod fuldstændig uoplöselige og vedblive at vise sig som en lysende Taage.

Indtil den nyeste Tid sogte man alene i disse sidstes umaadelige Afstand Grunden til, at de ikke kunde oploses; men deres egentlige Bestaffenhed er i det mindste for Nogles Bedkommende nu bleven nojere bestemt, idet man ved at anvende Spectralanalysen paa Fjæsstjernerverdenen ikke alene har erfaret, at der f. Exs. indeholdes Kvitsolvdampe i Aldebarans glødende Atmosfære og Antimon i Sirius's, men at mange af Taagepletterne virkelig ere umaadelig flydende eller luftformige Legemer, sandjyndigvis nye Kloder, som ere i Begreb med at dannes, — Kloder, som ere bestemte til i en uberegnelig Fremtid at blive Boliger for levende Skabninger.

De 5000 Stjernetaager, man kender, ere af højst forskjellig Form. Almindeligst forekommer runde Hobé med en lys Kjærne i Midten. I Hercules's Billedet sees en Stjernehob med en lysere Midte og ligesom halvt forvissede, indskærne Kanter; af denne Form findes der heller ikke saa Hobé. Iblandt Ringtaagerne gives der Overgang fra cirkelrunde til meget aslange. Spiralformede Taagepletter ere heller ikke sjeldne. En bekjendt Ringtaage i Jagthundene med tilbreds spaltet Ring, højt Midtparti og en rund Vitaage ved Siden viser sig saaledes i Lord Rosses Kæmpe-teleskop som glimrende Spiraler af forskjellig Lysstyrke, i hvilke der hist og her sees Stjerner; Bindingerne, der alle udgaa fra Taagen i Midten, forene sig ned Vitaagen, som, seet i mindre fortinlige Instrumenter, synes at staa adskilt fra Hovedtaagen.

Indtil Begyndelsen af dette Narhundrede ansaa man Fjæsstjernerne, til hvilke som bekjendt ogsaa vor Sol henvinges, for ubevægelige Himmellegemer, da man, saa langt de astronomiske Opdagelser end gif tilbage, aldrig havde

bemærket nogen Forandring i deres Stillinger; men de nyere astronomiske Maaleinstrumenters beundringsværdige Nojagtighed og den lagttagende Astro-nomies Fremstmidt have lært os, at de ingenlunde fortjene dette Navn.

Saaledes som Jorden og de andre Planeter omkredse Solen, saaledes tilbagelægger ogsaa Solen, og alle Plane-terne med den, daglig 800,000 Mile; men det Tidsrum, hvori man har an-stillet nøjere Jagttagelser derover, er endnu for kort til, at man har funnet opdage nogen Krumning i dens Bane, af hvilken man kunde slutte sig til, om hvilket Midtpunkt den drejer sig. Lige-saa uhyre Strækninger gjennemvandre de Hjælstjerner, hos hvilke man har funnet skjelne en Egenbevægelse — og man kan saaledes ikke tvivle om, at alle de lysende Sole i vor Verdenss-ere i evig Bevægelse; ja, efter al Rimelighed drejer vor egen Verdenso sig om en anden lignende Stjernegruppe, og paa samme Maade omkredse de fjer-neste Taagepletter vistnok hverandre uden Øphør.

De fjerne Himmellegems over-ordentlige Hastighed giver os et næsten overvældende Begreb om Udstrekningen af det for os synlige Universum. Hvert Minut rykke de flere hundrede Mile videre, og hvert Minut bevæger Jorden sig vel ligesaa hurtig afsted med Solen igjennem Verdensrummet, og dog viser Himmelens Udsigt sig uforandret, som det viste sig for vore Forfædre.

Denne uhyre Udsigt i Rum aabner os tillige en ikke mindre ube-grændset Udsigt i Tid; thi hvad vi nu se i Himmelens fjernehste Regioner er ikke dens nuværende, men dens forbi-gangne Tilstand. De Lysstraaler, der bringe os Bidnesbyrd om Tilværelsen af de fjernehste Taagepletter, som vi øjne i Rummetts uud forskelige Dyb,

have vel tildels været mange Mil-lioner Aar om at naa vor Jord. Hine Verdener kunne allerede være gaaede til Grunde for Millioner Aar siden, og dog ville de Lysstraaler, som de intil deres Undergang have ud-sendt i Universet, endnu bestandig for-khnde utallige Verdener, at de engang for uberegnelige Tider siden have straalet i det umaadelige Rum. Med vore Kikkerter Styrke vokser saaledes ikke alene Størrelsen, men ogsaa Alderen af det os omgivende Universum, og i samme Forhold som vort Blit trænger længere og længere ind i Himmelrummets Dyb, sænker det sig ogsaa dybere og dybere i Fortidens grænse-lose Rum.

Og kunde vi med Tankens Flugt henstætte os paa hine fjerne Lysser, der til Trods for deres uhyre Størrelse kun vise sig i vore Kæmpeleeskoper som smaa, uthedelige Taagepletter, vilde vi dog kun staa ved Tærskelen til nye tal-lose Verdener, og hvor langt maatte vi ikke flyve, inden vi naaede det tomme Rum, dersom det overhovedet findes! Bist er det, at Universet ikke er afsluttet ved den fjernehste, for os synlige Taage-plet, og at de uhyre Regioner af Rum-met, i hvilke vore Kikkerter fordybe sig, dog kun ere et Punkt i Skabelsens Uendelighed, ligesom vor Jord kun er et Punkt i Solssystemet og dette igjen kun et forsvindende Punkt i den Stjerne-hob, af hvilken det udgjor en Del.

Bed Forestillingen om Universets Uendelighed erkjender Mennesket hele sin Ringhed; dog føle vi os etter hæ-vede og styrkede ved Tanken om, at den samme algode Fader, som har ind-blæst os Livets Aande, vedligeholder det uendelige Universum i bestandig Harmoni og Skønhed. Ligesom Pla-neterne i regelmæssige Baner omkredse Solen, ligesom Kometerne, hvor langt

de end fjerne sig, dog bestandig adlyde Tyngdens Løve, og atter nærmere sig Centrallegemet i vort System, ligesom paa dette forholdsvis indstrænkede Omraade det skjonne Skue af Orden, Harmoni og Enhed opfholder os med levende Beundring og peger hen til en ophojet Lovgiver for de taløse Verdener, saaledes kunne vi heller ikke tvivle om, at

den samme Orden, Harmoni og Enhed ogsaa gjør sig gjeldende i de ukjendte Egne af Universet, og at alle Himmellegemer, saavel de fjernehøje som de nærmeste, ere skabte efter en eneste altomfattende Plan, og at de alle paa deres Vej gjennem Universets grændeløse Regioner forkynde Guds Almagt og Viddom.

Naar skal vi møde vor Frelser?

(Oversat fra Engelst.)

Naar skal vi møde vor Frelser saa kjær?
 Naar skal vi hans Ansigt se?
 Naar skal vi byde ham velkommen her?
 Ved hans Abenbarelse.
 Naar vi har udført vor Mission paa Jord,
 Og til Maaleet kommer frem;
 Vil da vor Herre med venlige Ord,
 Os modtage i sit Hjem.

Kor:

Naar skal vi møde vor Frelser og Ven?
 Naar med ham for stedse bo?
 Naar bliver Synden udslættet igjen?
 Naar skal Alt bli' salig No?

Naar skal vi møde vor Frelser, Guds Søn,
 Og saa se hans Herlighed?
 Naar skal vi gaa og modtage vor Son,
 Kronen skjøn, som er bereed?
 Naar skal han komme med Herlighed stor,
 Til sit Folk paa Jordens ned?
 Naar han med Englenes mægtige Kor,
 Bringer tusindaarig Fred!

Naar skal vi møde vor Frelser og Ven?
 Naar med ham for stedse bo?
 Naar bliver Synden udslættet igjen?
 Naar skal Alt bli' salig No?
 Naar vi har udført vort Arbejde her,
 Og vor Prøvetid er endt;
 Da skal vi møde vor Frelser saa kjær,
 Om vi er' af ham befjendt.

Inhold.

Tale af Eldste A. S. Schou....	113	Om Emigrationen	123
Red. Ann.: Evangeliet skal prædikes for alle		Korrespondance	124
Mennesker	121	Stjerneverdenen	125
Uddrag af Korrespondance ...	123	Naar skal vi møde vor Frelser (Poesi)	128

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).